

(א) נדרים (ל. ב. ג.) (שם ע"ט. ג.) (ז"ל רבא וביה ש"ט) (ב) ור"ש. (ד) וכן איתא נדרים (ל. ד.) (ז"ל רבא וביה ש"ט) (ה) (ל. ד.) (ז"ל רבא וביה ש"ט) (ו) (שם ע"ט. ג.) (ז"ל רבא וביה ש"ט) (ח) (ז"ל רבא וביה ש"ט) (ט) (ז"ל רבא וביה ש"ט)

הגהות הב"ח (ה) (ז"ל רבא וביה ש"ט) (ז"ל רבא וביה ש"ט) (ז"ל רבא וביה ש"ט) (ז"ל רבא וביה ש"ט) (ז"ל רבא וביה ש"ט)

מוסף רש"י נאנסו בהליכה הייב. מפני שהוא נושא שבר. כההא הנהא דלית ליה שמעיה להליתו לביה חמי גמר ומקט נפשיה בחזרה פטור. דלית ליה הנהא שלח תקבלו (נדרים דא. ע"ש ז"ל וצ"ב). אייתיביה כ"י ובחזרה פטור. וה"ל כ"י כי אמתע בחזרה אמתע ולפטור (שם). מי לא דבנה. ובחזרה נמי כוונתא ש"י (ל"א) ה"ל (שם). פשיעה בבעלים. אחד מן השומרים שפסעו כשזיזו בעלים במלאכתו (דקטור צ"ח).

השובר את האומנין פרק ששי בבא מציעא

הא גמרתיו שומר שבר. ולא אמרינן כיון שידעו הצעלים שכלו ימי האומנות ולא שלחו והציאום פטור השומר. וגבי השואל נמי אף על פי שידעו הצעלים שכלו ימי השאלה שואל הוא: לא. תידק הא גמרתיו שומר שבר הוא אלא הכי דייק מינה: הא הכא מעות. דגלי אדעתא דתפיס ליה לאגריה שומר שבר הוא:

אלו גמרתיו מאי שומר מנס. דכל כמה דלא גלי דעתיה ולית לן למימר דתפס ליה לאגריה כלתה שמירת שבר פטורה מדגמריה ואודעיה. וגבי שואל נמי כלתה שמירת שאלה מדידעו הצעלים שכלו ימי השאלה דתפס לאו לאודעי צפי דהא ידע שלכן וכן ימים שהשאלה לו: שומר מנס נמי לא הוי. דאינו שומר לו עוד קאמר ליה: קמ"ל. דאינו תופסו על שברו הוא דקאמר ליה אלל מדעין פקדון לא סליק נפשיה: מאי לאו הוא הדין לגמרתיו. והאי דנקט טול את שלך לאשמעינן מינה דשומר חנם מיהא הוי כדאמרן: וכן בשעה שמתחבר. כל כמה דלא אמר ליה משאל שלח קמה דגמריה דשואל כי היכי דבשעת שאלה קיימא ברשות משאל עד דאמר ליה שואל שלח. וקס"ד דמשכלו ימי שאלה קאמר דדמי לגמרתיו: פטור משואל. מאוסקין: והייב כשומר שבר. כגניבה ואצירה: הואיל ונסנה בשאלה: מטיב. להיות עליה שומר שבר עד שמגיע ליד הצעלים: לשגרן לביה חמוי. סבלנות לארוסמו: כפי טובת הנאה. שיחזיקו לי טובה שפקדמיס בסבלנות: ולאנסו בהליכה חייב. דהואיל וקנן דמיהן ומשקן לשם לקימה הרי הם לקוחין בידו עד שידע שאינה לקוחה. והכי נמי אמרינן בהמוכר את הספינה (ב"ב ד' פז): אמר שמואל הלוקח כלי מן האומן על מנת לבקריו ואם אין בו מוס יקמו ונחנם בידו חייב והוא דקילי דמיה: בחזרה פטור. מאוסקין מפני שהוא כנושא שבר בחזרה ולא כשואל ומהו נשיות שברו הואיל ונהנה שנתפאר בן. והיינו כוונת דאמימר דאע"ג דהייב ליה כפי טובת הנאה שבהן הוי עלייהו שומר שבר אחר שכלתה שמירת המקח הואיל ונהנה כל שכן גבי שאלה דלא הייב ליה מידי: שומר לי ואשומר לך שומר שבר. ומייב אם נגנבה: ואמאי שמירה בבעלים היא. צעליו של חפץ זה שנגנב במלאכתו של שומר היה שאף הוא משמר היה לו וכתיב אם צעליו עמו לא יפלוסו ודרשינן לקמן¹ עמו במלאכתו ואע"ג

הא גמרתיו שומר שבר לא יהא הבא מעות וטול את שלך שומר שבר אבל גמרתיו מאי שומר חנם אי הכי אדתני וכולן שאמרנו טול את שלך והבא מעות שומר חנם נשמעינן גמרתיו וכ"ש טול את שלך טול את שלך אצטריכא ליה סלקא דעתך אמינא שומר חנם נמי לא הוי קמ"ל איכא דאמרי אמר רב נחמן בר פפא אף אנן נמי תנינא וכולן שאמרנו טול את שלך והבא מעות שומר חנם מאי לאו הוא הדין גמרתיו לא טול את שלך שאני הונא מר בר מרימר קמיה דרבינא רמי מתניתין אהדדי ומשני תנן וכולן שאמרנו טול את שלך והבא מעות שומר חנם והוא הדין לגמרתיו ורמיניהו אמר לו שואל שלח ושלחה ומתה חייב וכן בשעה שבחזרה ומשני אמר רפרם בר פפא א"ר חסדיא לא שנו אלא שהחזיר בתוך ימי שאילתה אבל לאחר ימי שאילתה פטור איביעיא להו פטור משואל וחייב כשומר שבר או דלמא שומר שבר נמי לא הוי אמר אמרימר: ומסתברא פטור משואל וחייב כשומר שבר (ה) הואיל ונהנה מהנה הוה² תניא כוותיה דאמימר

פא.

הא גמרתיו שומר שבר. ולא אמרינן כיון שידעו הצעלים שכלו ימי האומנות ולא שלחו והציאום פטור השומר. וגבי השואל נמי אף על פי שידעו הצעלים שכלו ימי השאלה שואל הוא: לא. תידק הא גמרתיו שומר שבר הוא אלא הכי דייק מינה: הא הכא מעות. דגלי אדעתא דתפיס ליה לאגריה שומר שבר הוא:

אלו גמרתיו מאי שומר מנס. דכל כמה דלא גלי דעתיה ולית לן למימר דתפס ליה לאגריה כלתה שמירת שבר פטורה מדגמריה ואודעיה. וגבי שואל נמי כלתה שמירת שאלה מדידעו הצעלים שכלו ימי השאלה דתפס לאו לאודעי צפי דהא ידע שלכן וכן ימים שהשאלה לו: שומר מנס נמי לא הוי. דאינו שומר לו עוד קאמר ליה: קמ"ל. דאינו תופסו על שברו הוא דקאמר ליה אלל מדעין פקדון לא סליק נפשיה: מאי לאו הוא הדין לגמרתיו. והאי דנקט טול את שלך לאשמעינן מינה דשומר חנם מיהא הוי כדאמרן: וכן בשעה שמתחבר. כל כמה דלא אמר ליה משאל שלח קמה דגמריה דשואל כי היכי דבשעת שאלה קיימא ברשות משאל עד דאמר ליה שואל שלח. וקס"ד דמשכלו ימי שאלה קאמר דדמי לגמרתיו: פטור משואל. מאוסקין: והייב כשומר שבר. כגניבה ואצירה: הואיל ונסנה בשאלה: מטיב. להיות עליה שומר שבר עד שמגיע ליד הצעלים: לשגרן לביה חמוי. סבלנות לארוסמו: כפי טובת הנאה. שיחזיקו לי טובה שפקדמיס בסבלנות: ולאנסו בהליכה חייב. דהואיל וקנן דמיהן ומשקן לשם לקימה הרי הם לקוחין בידו עד שידע שאינה לקוחה. והכי נמי אמרינן בהמוכר את הספינה (ב"ב ד' פז): אמר שמואל הלוקח כלי מן האומן על מנת לבקריו ואם אין בו מוס יקמו ונחנם בידו חייב והוא דקילי דמיה: בחזרה פטור. מאוסקין מפני שהוא כנושא שבר בחזרה ולא כשואל ומהו נשיות שברו הואיל ונהנה שנתפאר בן. והיינו כוונת דאמימר דאע"ג דהייב ליה כפי טובת הנאה שבהן הוי עלייהו שומר שבר אחר שכלתה שמירת המקח הואיל ונהנה כל שכן גבי שאלה דלא הייב ליה מידי: שומר לי ואשומר לך שומר שבר. ומייב אם נגנבה: ואמאי שמירה בבעלים היא. צעליו של חפץ זה שנגנב במלאכתו של שומר היה שאף הוא משמר היה לו וכתיב אם צעליו עמו לא יפלוסו ודרשינן לקמן¹ עמו במלאכתו ואע"ג

עין משפט

גמ א ב מ"י מ"י מהל' סבירות הלכה ג סגן עשין פט טוש"ע ח"מ ט"ו ע"פ פ"ב: ג מ"י מ"י מ"י מהלכות שאלה ופקדון הלכה ג סגן עשין נב טוש"ע ח"מ פ"ב ע"פ פ"ב: פא ד מ"י פ"ב מהלכות שלחן ושלחן הלכה ה עשין כשנשה למתן סגן עשין פב טור ש"ע ח"מ ט"ו קפו ע"פ א: פב ה ר ז מ"י ט"ו טור ש"ע שם ע"פ א וכל זה וכן מה שלמעלה ה ג ג ד הובא ברב אלפס פרק ה ד"מ דף קכ"ג. פג ח ט י ב ל מ"י מ"י מהלכות סבירות הלכה ג עשין כמ"מ וכ"מ ובלת משהו (ו"ב מהל' שאלה ה"ו) סגן עשין פב טוש"ע ח"מ ט"ו ע"פ א ו"ב שמו ע"פ ה ו"ב ע"פ ח:

פד מ"י מ"י מ"י מהלכה ג סגן עשין פ"ב פט טוש"ע ח"מ ט"ו ע"פ א:

הניחא פ"מ"ד פשיעה בבעלים פטור. וקס"ד למ"ד חייב מעודלא דרב פפא דרב אחא ורבינא איפליגו בה לקמן³ סהוי אמר רב פפא: דברי

יהלוקח כלים מבית האומן לשגרן לבית חמוי ואמר לו אם מקבלין אותן ממני אני נותן לך דמיהן ואם לאו אני נותן לך לפי טובת הנאה שבהן ונאנסו בהליכה חייב בחזרה פטור מפני שהוא כנושא שבר והיה הוא גברא דזבין ליה חמרא לחבריה א"ל קא ממטינא ליה לדוכתא פלוני אי מזדבנא מוטב ואי לא מהדרנא ליה נהליך אויל ולא אודבנא ובהדי דקא אתא אתניס אתא לקמיה דרב נחמן יחיביה איתיביה רבבה לרב נחמן נאנסו בהליכה חייב ובחזרה פטור מפני שהוא כנושא שבר א"ל חזרה דהאי הליכה היא מאי טעמא סברא הוא בחזרתו אילו אישכח לזבניה מי ליה זבנה: שמואל לי ואשומר לך שומר שבר: ואמאי פשיעה בבעלים היא א"ר פפא דאמר ליה שמואל לי היום ואשומר לך למחר תנו רבנן ישמור לי ואשומר לך השאילני שמואל לי ואשאלוך השאילני ואשומר לך כולן נעשו שומרי שבר זה לזה ואמאי פשיעה בבעלי היא א"ר פפא דאמר ליה שמואל לי היום ואשומר לך למחר הנהו אהלוויי דכל יומא הוה אפי לה חד מינייהו והוא יומא אמרו ליה לחד מינייהו זיל אפי לן אמר להו נטרו לי גלימאי אדאתא פשעו בה ואגנוב אתו לקמיה דרב פפא חייבינהו אמרו ליה רבנן לרב פפא אמאי פשיעה בבעלים היא אכסיף לסוף איגלאי מילתא דההוא שעתא שכרא הוה קא שתי הניחא למאן דאמר פשיעה בבעלים פטור משום הכי אכסיף אלא למ"ד חייב אמאי אכסיף אלא ההוא יומא לאו דירידה הוה ואמרו ליה לר"ד זיל אפי לן את ואמר להו בההוא אגרא דקא אפינא לכו נטרו גלימאי עד

דשואל כתיב לקמן דרשינן ליה נמי אכולהו שומרינן בפרק השואל (לקמן ד' ע"ג): ואני אשומר לך למחר. דלאו במלאכתו הוא השמא: השאילני ואשאל לך. אין זה שואל להחייב צאונקין שאין כל הנאה שלו שאף הוא משאלו: שמירה בבעלים היא. אשומר לי ואשומר לך קאי שניהם זה במלאכתו של זה. אבל השאילני לניך ואני אשאל לך כלי שמואל לי ואשאלוך או השאילני ואשומר לך כאלן צעלים של חפץ במלאכתו של שומר: אהלוויי. מוכרי אהל שמכבסין בו בגדים והוא עשב. ואיכא דאמרי אהלות והוא מין צושס: זיל ואפי לן. קס"ד יומא דירידה הוה דהשתא לא הוה אינהו בשמירת עליהו אלא כשומרי חנם ואצטרך למימר פשעו בה דאי לא לא מייתיבי: פשיעה בבעלים. שאף הוא במלאכתו היה: איגלאי מילתא דההוא שעתא שכרא הוה שפי. ולא היה במלאכתו שערדין לא התחיל לאפות ונמלא שבשעה שנעשו הן שומרינן לא מסר עצמו להיות במלאכתו עליו אבל אם נתעסק מיד והפא ולאחר שאפס שמי שכרא ונחמיה שעה אבדה עליהו פשיעה בבעלים נמי הוה הואיל וכשנעשו שומרינן היה במלאכתו דלמרינן לקמן (ד' ע"ג): היה עמו בשעת שאלה אינו צריך להיות עמו בשעת שברה ומתה: הניחא למאן דאמר. בפרק השואל (שם). פשיעה בבעלים פטור היינו דליכסיף: אלא למאן דאמר פשיעה בבעלים חייב. שלא נאמרה פטור בבעלים אלא בשואל ושומר שבר שחיונן בלא פשיעה אבל שומר חנם שחיונו אינו אלא בפשיעה אינו פטור משום צעליו עמו הואיל ופשע אמאי איכסיף: כההוא אגרא וכו'. והוה להו שומרי שבר: